

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 396/2020
11.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгана Аћимовића, председника већа, Јасмине Васовић, Биљане Синановић, Радослава Петровића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Божицара Лековића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу број ЗК бр.207/18 од 15.10.2019. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 399/19 од 14.01.2020. године, у седници већа одржаној 11.06.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Божицара Лековића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу број ЗК бр.207/18 од 15.10.2019. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 399/19 од 14.01.2020. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу број ЗК 207/18 од 15.10.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року проверавања од једне године не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка и паушала, док је оштећени ББ, ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 399/19 од 14.01.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу ЗК 207/18 од 15.10.2019. године.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Божицар Лековић, због

битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку (ЗКП), са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи на тај начин што ће окривљеног ослободити од оптужбе за дела за које је оглашен кривим и осуђен или да пресуде у целости укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован у делу који се односи на повреду одредбе члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у преосталом делу захтев за заштиту законитости недозвољен.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Божидар Лековић, у захтеву за заштиту законитости наводи да је првостепени суд у изреци пресуде, коју је потврдио и апелациони суд, извршио измене чињеничног описа кривичног дела из оптужног акта тако што је додао наводе везане за радњу извршења кривичног дела које се окривљеном ставља на терет, а које нису садржане у оптужном акту и то тако што је у изреку пресуде додато „левом ногом истуренијом уназад са прстима ослоњеним на земљу и петом подигнутом увис, левим задњим точком возила којим је управљао прешао преко стопала леве ноге од прстију ка пети и зауставио се на истом...“, чиме је по наводима браниоца првостепени суд прекорачио оптужбу и начинио повреду одредбе члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе, садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истовестности дела.

Прекорачење оптужбе би подразумевало измену чињеничног описа радње извршења кривичног дела описане у оптужном акту и то додавањем веће криминалне радње и воље окривљеног, којима се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, по налажењу овога суда, чињенични опис у изреци првостепене пресуде остао је у границама чињеничног основа из оптужног акта, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, па према томе није повређен ни субјективни ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног.

Чињеница је да је првостепени суд у изреку побијане пресуде додао речи: „са прстима ослоњеним на земљи и петом подигнутом у вис“ и „прешао преко стопала

леве ноге од прстију ка пети“ што, по налажењу Врховног касационог суда, не представља прекорачење оптужбе, већ прецизирање околности под којима је дошло до повређивања, након утврђених чињеница о механизму настанка повреде, о чему је другостепени суд на страни 2 пасус 6 своје одлуке дао јасне и довољне разлоге које Врховни касациони суд прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на те разлоге упућује.

Даље у захтеву бранилац указује да на страни окривљеног нема кривице за извршење кривичног дела које му се ставља на терет јер радња коју је окривљени предузимао-кретање возилом уназад површином намењеном за кретање возила, није недозвољена радња, а поступање оштећеног које се огледа у изненадном искорак левом ногом између пнеуматика и задњег левог блатобрана је непредвидива околност која није могла бити обухваћена нехатом окривљеног, те да би се могућност наношења повреде засигурно могла утврдити на основу вештачења од стране вештака саобраћајне струке, који би на основу стручних знања везаних за габарит возила могао утврдити могућност настанка тешке телесне повреде на начин наведен у изреци првостепене пресуде, али да су нижестепени судови одбили предлог за извођење овог доказа. Дакле, бранилац полемише са оценом суда о изведеним доказима, чиме у суштини оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђеном другостепеном пресудом и указује на повреду из законске одребе члана 440. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом-члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Сходно наведеном, повреда одредбе члана 440. ЗКП не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, па је исти у овом делу одбачен као недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, захтев у односу на повреду закона из одредбе члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП одбио као неоснован, док је у преосталом делу на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) и члана 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник,
Марија Рибарић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија,
Драган Аћимовић,с.р.